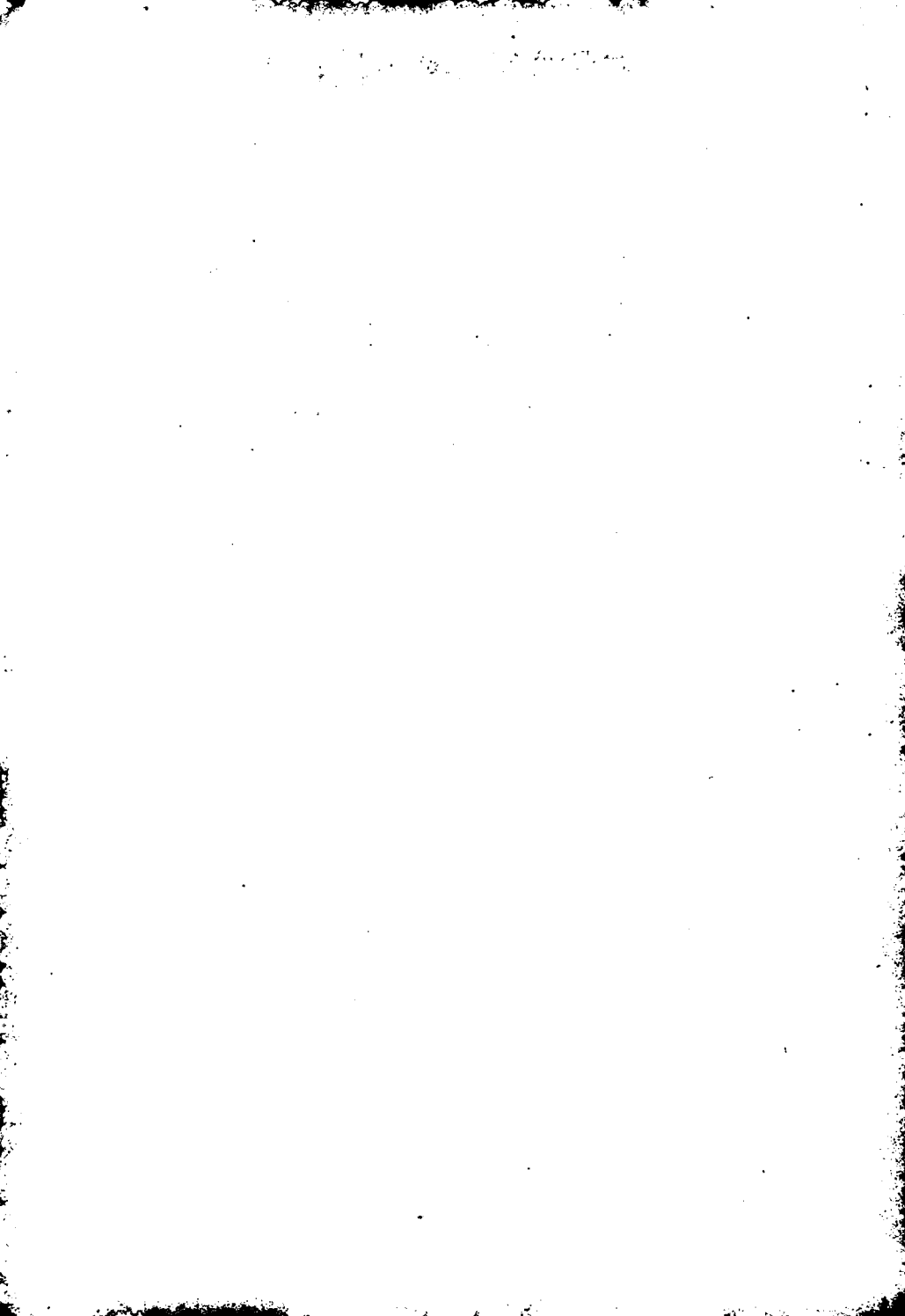

DESÁTKY

SMÍ ČLOVĚK BOHA OKRÁDAT?

DEREK PRINCE

DEREK PRINCE

DESÁTKY

SMÍ ČLOVĚK BOHA OKRÁDAT?

**VYDAVATELSTVÍ
LOGOS**

© Vydavatelství LOGOS, h.z., U Pekařky 1, Praha 8

Vydáno s povolením autora

Není-li uvedeno jinak, jsou biblické citáty
podle kralického překladu Písma z r.1613

Vytiskla tiskárna JDS Praha

Desátky

*Melchisedech také král Sáleem vynesl chléb a víno,
a ten byl kněz Boha silného nejvyššího.
I požehnal mu a řekl: Požehnaný Abram Bohu silnému
nejvyššímu, kterýž vládne nebem a zemí,
A požehnaný Bůh silný nejvyšší, kterýž dal nepřátely
tvé v ruce tvé. I dal mu Abram desátky ze všech věcí.
(Gn 14,18-20)*

Když se Abram (později přejmenován na Abrahama) vrací z vítězné bitvy proti čtyřem králům, kteří přemohli a zajali obyvatele Sodomy a Gomory, setkává se s Melchisedechem - králem ze Sáleem a knězem Boha nejvyššího v jedné osobě. Melchisedech přináší Abrahamovi chléb a víno, dva prvky, jež se později objevují znovu v nejsvětějším obřadu křesťanské víry - ve Večeři Páně. Abraham zase dává knězi Melchisedechovi desátky z celé kořisti, kterou získal v bitvě.

V tomto oddílu se poprvé setkáváme se dvěma biblickými pojmy: kněžstvím a desátky. První výskyt určitého slova v Bibli v sobě často obsahuje zrníčko pravdy, která se má plněji rozvinout dále. Pokud sledujeme tyto pojmy dále v Písmu, zjistíme, že stále zůstávají vzájemně spojeny. Tuto objevenou pravdu můžeme stručně shrnout:

Kněžství: Hlavní odpovědnost kněze je popsána v *Žd 5,1*: "... aby obětoval i dary i oběti za hříchy." Obětováním oběti za hřích získává kněz pro ty, kterým slouží, přijetí u Boha a přímý přístup k němu (čehož nelze dosáhnout jinak). Nadto může kněz obětovat dar, který vyjadřuje úctu a vděčnost těch, kterým jejich oběti zajistily přijetí Bohem. Oběti jsou (ve své podstatě i formě) předem stanoveny Božím nařízením, dary jsou do velké míry ponechány na iniciativě každého jednotlivého věřícího.

Druhá hlavní odpovědnost kněze je uvedena v *Mal 2, 7*: "*Vždyť rty kněze stráží poznání, z jeho úst se požaduje učení, neboť on je poslem Hospodina zástupů.*" (E). Kněz je Boží posel k Božímu lidu, který je schopen předat znalost zákona. Zejména je od něj požadováno, aby naučil poznávat rozdíl mezi "čistým" a "nečistým" - mezi tím, co je a co není Bohu přijatelné (viz *Lv 10,10-11*). V *Oz 4,6* varuje Bůh ty, kteří zanedbávají tyto povinnosti, že již nemají nárok nazývat se kněžími: "...*Ty jsi zavrhl poznání a já zavrhnu tebe, nebudeš mým knězem...*" (E).

Desátky. Slovo "desátek" se přímo vztahuje k slovu "desetina". Dávání desátků je pravidelné oddělování a zasvěcování Bohu první desetiny našeho příjmu - ať již peněz nebo jiné formy příjmu. Kromě desátků se v Písmu vyskytují další dva hlavní způsoby dávání: oběti a almužny. Desátek je pevná část našeho příjmu, na kterou si Bůh činí zvláštní nárok. Oběti jsou to, co Bohu dáváme kromě desátků a nad desátky, většinou jsou ponechány na vlastní úvaze každého věřícího. Almužny jsou to, co dáváme k uspokojování potřeb našich sourozenců.

Desátky ve Starém zákoně

Mnoho křesťanů má dojem, že desátky byly poprvé ustanoveny pod Mojžíšovým zákonem, ale není tomu tak. Více než čtyři sta let před zákonem dal Abraham desátky Melchisedechovi. O dvě generace později (ale stále ještě dlouho před zákonem) Jákob přísahal dát Hospodinu desetinu ze všeho, co mu dá (*Gn 28,22*). Není tedy neodůvodněné domnívat se, že dávání bylo obvyklou praxí všech patriarchů.

Pro Abrahama nebylo dávání desátků důsledkem na něj uvaleného zákona, ale spíše svobodné vyjádření jeho víry. V *Ř 4,11-12* je řečeno, že máme nárok nazývat se Abrahamovými dětmi, jestliže chodíme "*šlápějími vry otce našeho Abrahama...před obřezáním*" (tj. v době, kdy se setkal s Melchisedechem). Dávání

desátků je jedním z "kroků víry", ve kterých, jak jsme zde vyzýváni, máme následovat Abrahama.

V pravý čas, pod Mojžíšovým zákonem, byl ustanoven nižší řád kněžství, který se vztahoval více k Léví než ke knězi Melchisedechovi. V osobě Melchisedecha bylo spojeno vládcovství a také kněžství, což však neplatilo o kněžství pod zákonem. Kněžství bylo svěřeno pokolení Léví, vládnutí bylo krátce svěřeno pokolení Benjamin a pak natrvalo pokolení Juda. Během této dispensace (rozuměj - určité údobí, ve kterém Bůh specifickým způsobem jedná se svým lidem) nebylo žádnému člověku dovoleno spojit v sobě tyto dva úřady - královský a kněžský.

Oproti Melchisedechovi, který Abrahamovi nejprve podal chléb a víno, Levíté neměli nic vlastního, co by lidem mohli dát, než to, co jim lidé dali sami. Příímý vztah mezi desátky a kněžstvím však pokračoval beze změny. V *Nu 18,21* řekl Hospodin Mojžíšovi: "*Synům pak Léví, aj, dal jsem všechny desátky v Izraeli za dědictví, za službu jejich, kterou vykonávají*". Služba, která je zde zmiňována, je kněžství. Tedy Izraelité uznávali Levítý za své kněze tím, že jim přinášeli desátky.

V *Nu 18,26-28* Hospodin dále říká Levítům: "*Když vezmete desátky od synů Izraelských, kteréž jsem vám dal od nich za dědictví vaše, tedy přinesete z nich oběť vzhůru pozdvížení Hospodinu, desátky z desátků ... a dáte z nich oběť Hospodinovu Aronovi knězi*". Levíté tedy obdobně uznávali Arona za svého nejvyššího kněze tím, že mu přinášeli desátek z desátků, které přijali od ostatních Izraelitů.

Další směrnice o desátcích pod Mojžíšovým zákonem je uvedena v *Dt 12,5-14; 14,22-29; 26,12-15*. Je nad rámec tohoto pojednání zabývat se podrobně všemi popsányi požadavky. Kromě desátků pravidelně odevzdávaných Levítům se zde však vyskytuje další desátek, jenž měl být obětován jednou za tři roky a který byl ve prospěch nejen Levítů, ale i všech chudých a potřebných v zemi. Můžeme odhadnout, že tak či onak průměrný Izraelita dodržující zákon vracel asi čtvrtinu (dvacet pět procent!) svých příjmů Bohu. Jedna skutečnost z citovaných míst jasně vyplývá: Izraelité nemohli

dávat desátky způsobem, jak by se komu líbilo. Od každého se požadovalo, aby je dával na určené místo a v určenou dobu, a to lidem, které určil Bůh.

Z tohoto přehledu o desátcích vycházejí najevo dvě zásady: První - desátky byly způsob, kterým věřící uznávali kněze, kteří jim sloužili. Druhá - své desátky dávali přímo kněžím. Dále, podle ekonomiky Mojžíšova zákona, blahobyt kněží závisel na blahobytu lidu. Čím byli kněží úspěšnější - jak v žehnání, tak ve vyučování lidu, tím více lid prospíval. A naopak, čím více lid prospíval, tím větší byl desátek, který byl schopen odvést svým kněžím.

Po návratu Židů z Babylóna a znovuzřízení chrámové bohoslužby se obnovuje také dávání desátků. Všichni se zavázali přinášet své desátky Levítům. Ti zase přinášeli desátky ze svých desátků do "pokojů v domě skladu" (viz Neh 10,37-38). Později lidé přestali tento slib dodržovat. Levíté - připraveni o své desátky, opustili chrám a vrátili se k práci na vlastních polích, aby získali potřebnou obživu. Výsledkem bylo, že chrámový "sklad" byl ponechán prázdný a chrámové služby byly přerušeny (viz Neh 13,10-11).

Po nějaké době však Nehemiáš vyzval lid, aby se navrátil ke svému závazku. Lid začal znovu přinášet desátky Levítům, kteří se vrátili ke službě v chrámu. Chrámové sklady byly opět naplněny a chrámové služby byly obnoveny (viz Neh 13,11-14). To potvrdilo, že věrnost lidu v přinášení desátků byla nezbytná k řádnému fungování chrámu.

Později, v *Mal 3,8-10*, musel Hospodin znovu kárat svůj lid pro jeho nevěrnost a neposlušnost ve věci desátků a obětí:

Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne? Avšak říkáte: V čem tě loupíme? V desátcích a obětech.

Naprosto zlořečení jste, proto že mne loupíte, vy pokolení všecko.

Nelze pochybovat o tom, že Pavel zde používá vzoru starozákonních kněží jako příkladu, jak mají být služebníci evangelia v Novém zákoně podporováni. Již jsme viděli, že Levíté přijímali desátky Izraele a žili z nich. Je jednoduchým logickým rozšířením, že služebníci církve mají přijímat desátky od těch, o které pečují, a žít z nich.

Také jsme viděli, že dvě hlavní odpovědnosti Levitů byly: vyučovat lid Božímu zákonu a obětovat za něj oběti. V Novém zákoně jsou tyto odpovědnosti přeneseny na duchovní vůdce církve. V *Žd 13,7* pisatel popisuje vedoucí, kteří "*vám mluvili slovo Boží*". To je služba vyučování. V *Žd 13,17* pisatel o těchto vedoucích dále říká: "*...oni bdí nad vámi a budou se za vás zodpovídat...*" (E). Tato služba "bdění" nalézá své úplné vyjádření v přímlovkách - ve stejné oběti, kterou Ježíš, jako náš nejvyšší kněz, obětuje za nás za všechny v nebi. To je duchovní protějšek obětí obětovaných Levitů za Izrael. Poněvadž odpovědnosti vedoucích církve v Novém zákoně odpovídají odpovědnostem kněží ve Starém zákoně, je logické, že tito vůdcové mají žít stejně jako kněží - z desátků Božího lidu.

Některé časté námitky

Použití desátků k podpoře vůdců církve je logické, biblické a praktické. Kdekoli je tato zásada uplatňována, je téměř pravidlem finanční blahobyt a ve většině případů i blahobyt duchovní. Přesto se vyskytují různé námitky. Některými z nich se dále budeme zabývat:

1. námitka: "Vše, co mám, patří Bohu." To zní krásně, ale člověk, který takto mluví, často nedává Bohu ani desetinu. Je to, jako když muž říká: "Vše, co mám, patří mé ženě", ale ve skutečnosti jí nedává ani na domácnost ani na její potřeby.

Jeho žena se ho pak může právem zeptat: "Jestliže všechno, co máš, patří mně, tak proč z toho mám tak málo?"

2. námitka: "Dávání desátků není nic jiného než starozákonní dodržování předpisů." Na to jsou dvě odpovědi. První - praxe dávání desátků ani nezačala ani neskončila s Mojžíšovým zákonem. Druhá - dávání desátků není pro křesťana důsledkem zákonického dodržování předpisů, ale milostí Boží působící v srdci, která činí křesťana "ochotným dárcem" (viz 2K 9,7).

3. námitka: "Nemohu si dovolit dávat desátky." Má odpověď na to je: "Naopak, nemůžeš si dovolit nedávat je!" Boží slovo stále znovu slibuje hojná požehnání těm, kteří jsou věrní v dávání Bohu. *"Dávejte a bude vám dáno, dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína." (Lk 6,38 E). "Přinášejte do mých skladů úplné desátky ... vyleji na vás požehnání a bude po nedostatku. Kvůli vám se obořím na škůdce... všechny národy vám budou blahorečit ..."* (Mal 3,10-12 E - volně). Bůh však vždy požaduje, abychom ve víře učinili první krok. Abychom nečekali, "až si to budeme moci dovolit", ale jednoduše důvěřovali Bohu, že dodrží svá zaslíbení.

Pastor Oswald J. Smith ze známého sboru Peoples Church v Torontě (Kanada) vypráví, že v době světové krize přicházeli denně lidé do sborové kanceláře, aby žádali o finanční pomoc. Tento pastor se rozhodl, že se každého zeptá, zda měl ve zvyku dávat desátky. Ani jeden! Nakonec došel Smith k závěru, že v dobách nouze se Bůh dovede postarat o ty, kteří ho věrně uctívali svými desátkami.

4. námitka: "Dávám peníze tak, jak mne Duch vede." Znovu - vypadá to pěkně. Zkušenost však dokazuje, že impulsivní, neuvážené, neodpovědné dávání ztrácí často mnoho ze své užitečnosti a připravuje dárce o požehnání, které pro něj Bůh připravil. Když Duch Boží někoho vede, pak výsledky budou vždy v souhlasu se zásadami a vzory Písma - a ty podporují praxi pravidelného dávání desátků Božím služebníkům.

5.námítka: "Své desátky dávám přímo Bohu." Nedovedu si představit, jak to může fungovat, jestliže takovýto člověk předkládá účty ze svých desátků pouze "Pánu". Biblické příklady, jak jsme se jimi zabývali, v každém případě ukazují, že desátky byly dávány přímo těm, kteří je spravovali. Abraham dal své desátky Melchisedechovi, Izraelité dávali své desátky Levítům, Levíté dávali své desátky Áronovi, věřící v Jeruzalémě kladli své dary k nohám apoštolů. Máme-li na zřeteli tyto jasné příklady, proč se snažit dělat to jinak?

Otázka pořadí hodnot

Jak jsme již ukázali, je dávání desátků ve své podstatě otázkou stanovení správného pořadí hodnot v zacházení s penězi a hmotnými statky. Na prvním místě v našem pořadí hodnot je sám Bůh. Je to shrnuto v *Př 3,9-10*:

*Cti Hospodina ze svého majetku
i prvotinami z celé své úrody!
Bohatě se naplní tvé sýpky,
moštem budou přetékat tvé kádě. (E)*

Klíčová slova zde jsou "ctít" a "prvotiny". Mnoho křesťanů si neuvědomuje, že je doopravdy možné ctít Boha dáváním. A právě to děláme, když pravidelně dáváme stranou Boží díl - desátek - dříve, než začneme své peníze používat nebo jimi disponovat. Tímto způsobem dáváme Bohu jeho správné místo při zacházení s financemi a pokládáme zdravý, biblický základ ostatním způsobům dávání - obětem, almužnám a dalším.

Na druhém místě jsou Boží služebníci, vedoucí jeho lidu. Opět se to týká "ctí". (viz 1.Tm 5,17). "Ctíme" starší, kteří

"svou službu konají dobře", jestliže jim dáváme díl, který jim náleží. Již jsme viděli u Abrahama, že tento díl je desátek.

V investování nejprve do duchovní služby, která plodí další duchovní služby, je navíc určitá finanční moudrost. Jestliže to budeme dělat, pak Boží dílo nebude strádat - a to je v současné době - často příčinou nedostatku služebníků, kteří by v něm pokračovali. S takto zajištěnými vhodnými a účinnými služebníky bude stejný výsledek, jaký Izrael okoušel ve Starém zákoně: oběti nad a mimo desátky budou dostačující ke všem materiálním potřebám a Boží lid bude početně rozmnožen a požehnán ve finanční oblasti.

Již vyšlo:

Yonggi Cho: Modlitba: klíč k probuzení

Derek Prince: Milost poddání se

Wolfhard Margies: Přemožen Boží dobrotou

Připravujeme:

Wolfhard Margies: Jak jednat s poraženým nepřítelem

Kenneth Hagin: Jak můžeš být veden Božím Duchem

Lydia Prince: Setkání v Jeruzalémě

Chvály (zpěvník)

Jiří Dohnal: Pastorec Jobových přátel

Kenneth Hagin: Autorita věřícího

1870

1871

1872

1873

1874

1875

1876

1877

1878

